

לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסבכין בה אבל עשה צפירוש לסיוך מסבכין בה ואינה מקבלת טומאה: **שיפה** פו"ל: **גמי** יו"ק דהן רכין הלך סתם קטנה יש בהן לשכיבה לא שנה גדולה מעשה שרשרות שהיא עבה ואינה חלקה לא שנה ארוגה שהיא חלקה והיינו דקמני גדולה מסבכין בה קטנה אין מסבכין בה ואין חילוק בין גדול עב: גדולה. מעשה עצות וקליעה מסבכין בה אפי' קטנה דלינה **מסבכין** דסממחא לשכיבה דלה היו רגילין לאורגה אלא קטנה **טמא מה**. כלומר כלי הם מן המקבלות טומאה. והאי דנקט לשכיבה שנה שהיא אז הטומאה והכי קאמר החולות ליה הם לטומאה אבל אינם שיהו אז הטומאה אלא ע"י המת עצמו שיהיו הן טמאות מת דבריי הטומאה לפי שעשויות לשכיבה: **מדרם אין טמא מה לא**. בתמיה: כגון נוגע בשרץ ובנבילה. והאי דנקט טמא מת משום דבאז הטומאה הטומאה כשהוא טמא מת דאין לך מיטמא מדרם אלא המיוחד לשכ טומאה ואפילו הוא פשוטי כלי עץ דילפינן ליה ביק"ו במסכת שבת מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרם והיינו מה שהיה כלי אבל אינו מן הזב ולא נגע בו טהור דלגבי מדרם מיוחד לך בצנין כדאמר"י י"א זה לשכיבה: **מוצלי** טהור ושוי לרועה להניח תחת ראשו ולשכב: **הרי הוא אז כשהוא מוצי' אצ"י או רבו לאחר מיתתו** (ל"ב ק"ו): **שנשנע** שנה שיהי ראשי ארץ ישראל כדאמר"י בפסחים באלו דברים (ט"ז ק"ג): **עלה הלל**

בגדולה מסכנין בה.
לדלו כלי ווא, סמל
לפסין (עירי סא).
המטמא מדרס מטמא
טמא מה. שאין קל כלי
הראוי לנמשא עס שאין עס
כלי עליו ורואי לקבל על
טומאות, והא דנקט טמא
מה מטוס דומיא דמדרס
אז דלכ טעמא ויהא
והכי קאמר כל הראוי
ליות כל הטומאה במדרס
הזו ראוי להיות כל
הטומאה אם נגע במה או
טמא כהאל המה (דא)
(עס).
חרר קרן סוכה